

РЕШЕНИЕ

№ 11586

гр. София, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 54 СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д.Ст.В

при участието на секретаря И.Д.К
като разгледа докладваното от Д.Ст.В Гражданско дело № 20211110173342
по описа за 2021 година

Предявен е иск с правно основание чл. 411 КЗ за осъждане на „ДЗИ- Общо застраховане“ ЕАД да заплати на ЗД „Бул инс“ АД сумата от **2689.73 лева**, представляваща регресно суброгационно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Автокасco“ за вреди по лек автомобил „БМВ Х5“ с рег. № RGU 105 вследствие на ПТП от 01.12.2020г., настъпило в гр. София, преди кръстовището на бул. „.....“ с бул. „П В“, по вина на водача на лек автомобил „С Б“ с рег. № СВ НХ, чиято деликтна отговорност в качеството му на водач на автомобила била застрахована по силата на сключен с „ДЗИ- Общо застраховане“ ЕАД договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, в т. ч. ликвидационни разноски в размер на 15.00 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда- 22.12.2021г., до окончателно изплащане на задължението.

Ищецът твърди, че в срока на застрахователно покритие по договор за имуществена застраховка „Каско“ на МПС- на 01.12.2020г., в гр. София, на кръстовището на бул. „.....“ с бул. „П В“ настъпил пътен инцидент между лек автомобил „БМВ Х5“ с рег. № RGU 105 и лек автомобил „С Б“ с рег. № СВ НХ, за което отговорност носи водачът на последното, в резултат на което на застрахования при ищеца лек автомобил „БМВ Х5“ били причинени увреждания на стойност 2074.73 лева, която сума ищецът заплатил в полза на правоимащото лице, като сторил и разноски за определяне на обезщетението в размер на 15.00 лева. Наред с това ищецът извършил и разход в размер на 600.00 лева за наемане за застрахования на лек автомобил, който последният управлявал в продължение на 15 дни, докато траел ремонтът на увредения лек автомобил. Ответникът в качеството му на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите на лек автомобил „С Б“ с рег. № СВ НХ бил поканен да заплати регресното вземане на ищеца, възлизащо на изплатеното от него застрахователно обезщетение, разноските по определянето му, както и разходите за осигуряване на застрахования на МПС под наем, което ответникът не сторил, поради което ищецът претендира стойността на регресното си вземане, законна лихва върху него, както и разноски.

В законоустановения едномесечен срок по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който ответникът излага становище за недопустимост на предявения иск,

поддържайки, че до него не била отправена надлежна извънсъдебна претенция за погасяване на процесното регресно вземане, изяснявайки в тази връзка, че в адресираната до него покана като увреждащ бил посочен автомобил, различен от сочения в исковата молба. В условията на евентуалност са изложени доводи за неоснователност на иска. Ответникът оспорва наличието на валидна застраховка „Каско“, имаща за предмет сочения за увреден лек автомобил, тъй като представената по делото застрахователна полица не била подписана от страните по нея, с което не била спазена законоустановената писмена форма за действителност на договора за застраховка. Счита наред с това, че не са приобщени доказателства настъпилият пътен инцидент да е покрит застрахователен риск по процесната застраховка „Каско“, като поддържа в тази връзка, че се касае за изключен такъв, както и доказателства за „редовно“ изплащане на застрахователно обезщетение от страна на ищеца. Поддържа, че изключителна вина за процесния пътен инцидент има водачът на застрахования при ищеца лек автомобил, който ударил изчакващия в своята лента за извършване на маневра ляв завой лек автомобил „С Б“, което поведение в условията на евентуалност се сочи като съпричиняващо вредоносния резултат. Оспорва се доказаността на сочения от ищеца механизъм на ПТП, настъпилите в резултат от него вреди, както и причинителната им връзка с произшествието. Като самостоятелен довод за неоснователност на претенцията за възстановяване на разходите за наем на лек автомобил се сочи обстоятелството, че такъв разход не се покрива от застрахователя по застраховка „Каско“ съобразно конкретния застрахователен договор, както и от застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Претенцията се оспорва и по размер, като се оспорват вида и степента на увреждане на лек автомобил „БМВ Х5“, определянето на застрахователното обезщетение съобразно средните пазарни цени към датата на ПТП, както и необходимостта ремонтът на конкретния автомобил да бъде извършен с нови, оригинални авточасти по цени на официален сервиз, след като същият е на 13г. Поддържа се наред с това, че в случая размерът на обезщетението следва да се определи по правилата на Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС, по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите- приложение № 1 към чл. 15, ал. 4 от Наредба № 24. Претендират се разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните, приобщените по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване на разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и от правна страна:

На първо място следва да се изясни, че, противно на поддържаното от ответника в отговора на исковата молба, в случая извънсъдебното предявяване на претенцията от застрахователя по застраховка „Каско“ на сочения за увреден автомобил пред застрахователя на делктната отговорност на водача на сочения за увреждащ автомобил не е процесуална предпоставка за допустимост на иска с правно основание чл. 411 КЗ, извод в какъвто смисъл следва от нормите на чл. 498, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 380 КЗ. Въпреки това, за пълнота и прецизност следва да бъде съобразено обстоятелството, че в случая такава извънсъдебна претенция е надлежно отправена до ответника, за което по делото е представена регресна покана, която според съда е постигнала целения правен ефект въпреки допуснатата в нея техническа грешка по отношение на индивидуализацията на увреждащия автомобил, доколкото е получена от ответното дружество, което е отговорило по същество на предявената претенция, от което следва извод, че за него не е съществувало съмнение относно конкретните автомобили- участници в ПТП. Още повече, че данни за последните се съдържат и в приложенията към регресната претенция, получаването на които също не е оспорено от ответника. По изложените правни и фактически съображения предявеният иск подлежи на разглеждане по същество.

Основателността на регресната претенция по чл. 411 КЗ във врз. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД предполага установяване от ищеца при условията на пълно и главно доказване съобразно

нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК, че в обективната действителност са се осъществили следните материалноправни предпоставки (юридически факти): 1/ наличие на валидно и действащо застрахователно правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и собственика на увреденото МПС; 2/ реализиране в срока на действие на застрахователното покритие на застрахователно събитие (ПТП) в резултат от виновното и противоправно поведение на водача на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответното дружество (на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД вината се предполага оборимо); 3/ настъпване на вреда вследствие на осъществения застрахователен риск; 4/ причинно- следствена връзка между ПТП и вредата; 5/ размер на вредата; 6/ заплащане на застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“ в полза на правоимащото лице в размер на действителната стойност на вредите.

Настоящият съдебен състав намира, че въз основа на надлежно приобщиената и неоспорена доказателствена съвкупност се установява, че към датата на процесния пътен инцидент между ищеца и собственика на увредения лек автомобил е съществувало облигационно правоотношение по договор за имуществено застраховане „Каско“, имащ за предмет именно този автомобил. Действително, представената по делото застрахователна полица не носи подпис на нито една от страните по нея, поради което следва да се приеме за недоказано спазването на изискуемата от закона писмена форма за нейната действителност. Доколкото, обаче, съгласно неоспореното заключение на съдебно- счетоводната експертиза, което, преценено по реда на чл. 202 ГПК, съдът намира за компетентно и добросъвестно изготвено, даващо пълни, точни и обосновани отговори на поставените задачи, застрахователната премия по тази полица е заплатена в полза на ищеца в пълен размер, и доколкото последният е приел плащането, образувал е преписка във връзка с подаденото до него уведомление за щета, определил е и е изплатил обезщетение по нея, което поведение следва да се тълкува като такова по зачитане на действието на изявленията по сделката по смисъла на нормата на чл. 293, ал. 3 ТЗ, следва да се приеме, че липсата на форма на сделката е преодоляна, поради което ищецът, а още по- малко трето за застрахователния договор лице, не би могъл да се позовава на нищожността ѝ.

В тази връзка следва да бъдат съобразени и задължителните за правоприлагащите органи разяснения, съдържащи се в т. 2а от Тълкувателно решение № 1 от 07.03.2019 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2018 г., ОСТК, според които липса на съгласие по смисъла на чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД като основание за нищожност на застрахователния договор "Гражданска отговорност" на автомобилистите, не е налице в хипотезата на неположен подпис от някоя от страните, поради което и правните последици на тази вид недействителност няма да настъпят. Наистина формалното отсъствие на подпис в застрахователната полица, като несъобразено с императивното изискване за форма на застрахователния договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, установено с чл. 344, ал. 1 КЗ /респ. чл. 184, ал. 1 КЗ – отм. /, може да обективира и липсата на съгласие за неговото сключване, но характерът на този договор на абсолютна търговска сделка и разпоредбата на чл. 343, ал. 2 КЗ /респ. чл. 183, ал. 2 КЗ – отм. /, дават основание да се приеме, че в сочената хипотеза ще е приложимо правилото на чл. 293, ал. 4 ТЗ. Макар да се отнасят до действителността на застрахователния договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при липсата на положен подпис от някоя от страните, посочените разяснения на ВКС следва да намерят приложение и в настоящия случай, доколкото договорът за имуществено застраховане „Каско“ по правната си същност представлява абсолютна търговска сделка, към която приложение намира посочената разпоредба от ТЗ. В този смисъл Решение № 23 от 7.01.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 8401/2021 г., Решение № 628 от 25.03.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 5934/2021 г.

Противно на поддържаното в отговора на исковата молба, описаното в последната застрахователно събитие е покрит риск по процесната застраховка „Каско“, тъй като сблъсъкът между две ППС върху пътното платно безусловно следва да бъде подведен под

дефинитивните разпоредби на общите условия на ищеца и на § 6, т. 30 ДР ЗДвП, съдържащи определение за понятието „пътно- транспортно произшествие“, явяващо се според тези общи условия покрит риск.

Не е спорно между страните, поради което с доклада по делото на основание разпоредбите на чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК като безспорно и поради това ненуждаещо се от доказване е отделено обстоятелството, че към датата на ПТП гражданската (деликтната) отговорност на водача на лек автомобил „С“ е била обезпечена по силата на сключен с ответника договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Спорни по делото са въпросите, касаещи действителния механизъм на ПТП, в частност конкретно осъщественото от всеки от водачите поведение и степента, в която всеки от тях е допринесъл за настъпване на пътния инцидент и на вредоносния резултат от него.

Съгласно представения по делото двустранен констативен протокол за ПТП от 01.12.2020г. пътният инцидент е настъпил на 01.12.2020г., около 19 часа, в гр. София, на бул. „П В“, като лек автомобил „С Б“ е извършвал маневра по смяна на лентата си на движение с цел извършване на ляв завой, а лек автомобил „БМВ Х5“ е предприемал завой наляво. В скицата на пътната обстановка, съдържаща се в графа 13 от протокола, е отбелязано, че и двете превозни средства са се движили в една посока, като уврежданията по лек автомобил „БМВ Х5“ са по цялото продължение на дясната част на МПС, а по лек автомобил „С Б“ - в неговата предна лява част.

Свидетелят Б. А., управлявал към момента на инцидента лек автомобил „БМВ Х5“, твърди, че се движил в най- лявата лента на бул. „.....“ с посока на движение от бул. „Околовръстен път“ към центъра на гр. София, като се подготвял да извърши завой наляво към кв. „Обеля“, към магазин „Хит“. От дясната му страна се намирал друг автомобил, който също се подготвял да завие наляво, като непосредствено преди завоя чул удар от дясната страна на своя автомобил, при който били увредени десните огледало, преден калник, предни и задна врата и заден панел на управляваното от него МПС. Уточнява, че до момента на сблъсък с другото превозно средство двете МПС се движили в успоредни ленти за движение в една посока.

Свидетелят Т. Т. разказва, че през зимата на 2020г. участвал в ПТП с управлявания от него лек автомобил- тип „баничарка“, като на бул. „.....“ в гр. София, малко преди кръстовището с бул. „П В“, настъпил сблъсък с лек автомобил „БМВ Х5“ с чуждестранна регистрация. Изяснява, че преди мястото, на което настъпило произшествието, се отваря още една лента, предназначена за завиване наляво, като уточнява, че към момента на удара се намирал в най- лявата лента за движение, подготвяйки се да навлезе в уширението и да завие наляво по бул. „П В“, като допълва, че към момента на удара бил „настъпил“ двойната непрекъсната линия преди започване на уширението. Твърди, че другият автомобил- участник в сблъсъка, дошъл от лявата му страна, като се движел в същата посока, но в лентата за насрещно движение. Изрично уточнява, че към момента на удара автомобилът му бил в спряло състояние върху двойната осова линия, като изчаквал да светне зелен сигнал на светофара, за да завие наляво.

Съгласно разясненията на вещото лице, извършило съдебно- автотехническата и оценителна експертиза, които, преценени по реда на чл. 202 ГПК, съдът намира за надлежно обосновани, дадени при изслушването на експерта в проведеното на 22.02.2023г. открито съдебно заседание, респ. след запознаването му с показанията на свидетелите, от наличните по делото обективни данни не би могъл да бъде даден еднозначен отговор на въпроса къде по широчината на пътното платно се е намирал всеки от автомобилите- участници в ПТП, към момента на настъпване на последното, респ. твърденията на кой от двамата водачи са правдиви от техническа гледна точка. Същевременно при изслушването му в същото заседание експертът изяснява, че процесните щети по лек автомобил „БМВ Х5“ биха могли

да настъпят както ако лек автомобил „С“ е в спряло състояние към момента на удара, така и ако е бил в движение, но ако последният е бил започнал маневра за движение наляво, уврежданията по него биха били различни, като такива биха възникнали и в по- задната лява част на МПС.

Настоящият съдебен състав намира, че от така възпроизведената доказателствена съвкупност не се установява пълно и главно съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК конкретно противоправно поведение на сочения за виновен водач на МПС „С Б“, което да стои в причин. връзка с настъпане на пътния инцидент. Не се установява в нужната степен и съобразно разпределената от съда с доклада по делото доказателствена тежест водачът на лек автомобил „С“ да е навлязъл в лентата за движение на лек автомобил „БМВ“, като следва да се подчертае, че данни в този смисъл не се съдържат и в показанията на водача на сочения за увреден лек автомобил, който заявява единствено, че чул удар от дясната страна на автомобила си, без да твърди да е възприел другият автомобил при смяна на лентите, респ. при навлизане в лентата му за движение, в какъвто смисъл са твърденията в исковата молба. Нещо повече, в случая във връзка с наведения от ответника довод за изключителна вина на водача на лек автомобил „БМВ“, евентуално- за съпричиняване на вредоносния резултат от последния, е проведено насрещно доказване, годно според настоящия съдебен състав да разколебае правдоподобността на поддържания от ищеца механизъм на ПТП. Така, съгласно показанията на водача на лек автомобил „С Б“ при ударът същият се е намирал в най- лявата лента за движение непосредствено преди уширението, в какъвто смисъл е и отразеното в протокола за ПТП, като е бил в спряло състояние и е бил „настъпил“ двойната непрекъсната линия, което твърдение намира опора в разясненията на вещото лице в проведеното на 22.02.2023г. открито съдебно заседание, съгласно които в случай че към момента на удара лек автомобил „С“ е извършвал движение за завой наляво, същият е щял да има увреждания и в своята задна лява част, а в случая такива не са налице.

По изложените съображения и при съобразяване на действащите в българския граждански процес правила за разпределяне на доказателствената тежест между страните, респ. за тежестта от недоказване на поддържаните от страната обстоятелства, следва да се приеме, че ищецът не е установил пълно и главно противоправно поведение на водача на лек автомобил „С Б“, поради което не е налице една от материалните предпоставки за ангажиране на деликтната отговорност на последния, респ. за ангажиране на гаранционно-обезпечителната отговорност на застрахователя на гражданската му отговорност. С оглед на това предявеният иск с правно основание чл. 411 КЗ следва да бъде отхвърлен, което прави безпредметно обсъждането на останалите наведени от страните доводи за основателност, респ. за неоснователност на претенцията.

При този изход на спора пред настоящата инстанция разноси се следват единствено на ответника, комуто на основание разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ГПК следва да бъде присъдена сумата от 981.60 лева, представляваща заплатени от него депозити за възнаграждения на свидетеля и вещото лице, извършило автотехническата експертиза, както и адвокатски хонорар за настоящия процес.

Сторените от ищеца разноси следва да останат за негова сметка- така, както са извършени.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 411 КЗ за осъждане на „ДЗИ- Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407, да заплати на ЗД „Бул инс“ АД, ЕИК, сумата от **2689.73 лева**, представляваща регресно суброгационно вземане за изплатено

застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Автокаско“ за вреди по лек автомобил „БМВ Х5“ с рег. № RGU 105 вследствие на ПТП от 01.12.2020г., настъпило в гр. София, преди кръстовището на бул. „.....“ с бул. „П В“, по вина на водача на лек автомобил „С Б“ с рег. № СВ НХ, чиято деликтна отговорност в качеството му на водач на автомобила била застрахована по силата на сключен с „ДЗИ- Общо застраховане“ ЕАД договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, в т. ч. ликвидационни разноси в размер на 15.00 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда- 22.12.2021г., до окончателно изплащане на задължението.

ОСЪЖДА ЗД „Бул инс“ АД, ЕИК, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да заплати на „ДЗИ- Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407, сумата от **981.60 лева**, представляваща разноси за настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____